

stedet er stillet til hans Raadighed, at foretage en nøjere Undersøgelse af den. At Kommittenten udenfor de af § 21 omfattede Tilfælde har en vis Undersøgelingspligt i Lighed med den, som med Hensyn til indkøbt Gods paahviler Køberens overfor Sælgeren udenfor Handelskøb, antydes i § 22, 2det Stk., ved Ordene „burde have opdaget“.

Medens § 21 kun gælder Handelskommission, angaa de to følgende Paragrafer al Kommission, hvorved blot bemærkes, at Udtrykket „uden ugrundet Ophold“ her som ellers maa fortolkes strengere i Handelskommission, navnlig naar ogsaa Kommittenten er Handlende, og Købet er sket for hans Bedrift. § 22, der handler om Mangler ved den indkøbte Vare, slutter sig nøje til Købelovens § 52, medens § 23, der angaar Forsinkelse med Godssets Levering, har sit Forbillede i Købelovens § 27. Følgen af, at Kommittenten undlader at reklamere i rette Tid, er, i Lighed med Følgen af Undladelse af Reklamation i Henhold til de nævnte Paragrafer i Købeloven, at Kommittenten ikke senere henholdsvis kan gøre Manglen gældende eller paaberaabe sig Forsinkelsen. En Begrænsning af denne Regel maa dog tilføjes. Det kan være, at Kommissionæren selv har reklameret rettidigt overfor Sælgeren eller har arrangeret sig med denne, saaledes at der er bevaret eller erhvervet et Krav paa Erstatning i Anledning af Manglen eller Forsinkelsen. Dette Krav maa Kommittenten have Ret til at nyde godt af i Lighed med andre Krav, der for hans Regning ere erhvervede af Kommissionæren. Man har derfor i Slutningen af § 22, hvortil § 23 i Slutningen henviser, i Lighed med den tyske Handelslovbog § 391, udtalt, at Manglen uanset undladt Reklamation kan paaberaabes af Kommittenten, forsaavidt Kommissionæren kan faa Erstatning for den hos Sælgeren, Fragtføreren eller andre. Det fremgaar formentlig tilstrækkelig tydeligt af de valgte Udtryk, at Kommittenten ikke hos Kommissionæren kan fordrø mere, end hvad denne faktisk kan faa hos Tredje-

mand. Er vedkommende Tredjemand saaledes kommen under Konkurs, og giver hans Bo kun 50 pCt. i Dividende, kan Kommittenten heller ikke faa mere hos Kommissionæren.

For at § 22 kan komme til Anvendelse er det, ligesom efter Købelovens § 52, tilstrækkeligt, at Kommittenten selv har opdaget eller burde have opdaget Manglen, eller at han paa anden Maade, være sig ved Meddelelse fra Kommissionæren (§ 20) eller Sælgeren eller andre har faaet paalidelig Underretning om dens Tilstedeværelse. § 23 bestemmer derimod, i Tilslutning til Købelovens § 27, at ikke enhver somhelst Underretning om Forsinkelsen er tilstrækkelig til at bringe Reklamationsfristen til at løbe, men at Underretningen maa være kommen enten fra Kommissionæren eller fra Sælgeren.

§ 24.

Det bestemmes her, at Reglerne i §§ 20, 22 og 23 om Retsfortabelse ved Undladelse af behørig Reklamation ikke komme til Anvendelse, naar Kommissionæren har handlet svigagtigt, eller naar han har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed, og denne medfører betydelig Skade for Kommittenten. Bestemmelsen svarer ganske til den i Købelovens § 53 om Køberens Reklamation angaaende Mangler ved Salgsstanden givne. Kommissionæren har under de angivne Omstændigheder ikke noget berettiget Krav paa den ham ved de citerede Paragrafer givne Beskyttelse.

§ 25.

Den i denne Paragraf givne Bestemmelse svarer ganske til den i Købelovens § 54 om Forholdet mellem Køber og Sælger givne. Ligesom denne sidste Regel begrundes paa, at Reglerne om Køberens Undersøgelingspligt og Reklamationspligt ikke altid ere tilstrækkelige til at beskytte Sælgerens Interesse, saaledes maa nærværende Bestemmelse begrundes i Hensynet til, at Kommissionærens Tarv ikke skønnes at være varetaget fuldt ud ved Udkastets § 22. Sidst-